

COPILUL

Odată, într-un sat de munte, la vremea când urzește întunericul, stăteam de vorbă cu un copil cu ochii de mirare. Pe deasupra capetelor noastre, o pasăre a bătut din aripi de câteva ori și s-a pierdut în pădure. După un moment de liniște a urmat întrebarea senină a copilului: de ce zboară pasărea? Altă dată, privind argintul viu al unei ape ce curgea boltit peste pietrele rotunde ale văii, ca prins de o minune, a întrebat: de ce curge apa?

Ce minune stă în această faptură mică? Cum de l-a chemat măsura lui către gândurile neliniștitoare? Ce tainică legătură îl poartă pe culmile vieții? Copilul este mai aproape decât noi de firea lucrurilor, mai aproape de Dumnezeu.

Zilele omului vârstnic se scurg într-o formă banală. Feluritele chipuri ale lumii acesteia și sensul adânc al lucrurilor îi scapă. Omul trăiește totul în fugă. El nu prinde frumusețea și nici lumina adevărului; cele mai alese rosturi și semne îi scapă. Îi scapă nu pentru că el ar fi în păcat, ar fi sortit de la început să nu vadă, ci pentru că felul în care își trăiește viața aci îi închide porțile înțelesului. Cu fiecare zi ce trece, omul se îndepărtează de plaiurile bucuriei și ale înțelepciunii.

Trufia și dragostea pentru cele trecătoare îl fac să coboare cele mai de jos trepte ale condiției umane.

Trăind, lumea înconjurătoare își pierde taina. Sau, mai precis, odată cu anii, omul își pierde un simț foarte delicat, dar pătrunzător, care îl pune în stăpânirea substanțelor ultime ale existenței; omul în vârstă pierde de cele mai multe ori simțul adâncimilor; sâmburele dumnezeiesc moare în el.

Dimpotrivă, copilul, ființă nouă și neprihănită, necumpărată de ispitele aparențelor înșelătoare, cu lege pretutindeni urmele minunilor. Când un copil deschide pentru prima oară ochii, întreg universul cu tainele joacă în apele luminate ale ochilor săi.

De aceea Iisus iubea atât de mult copiii, de aceea i-a arătat ca pe un simbol al creștinismului, lume nouă care pune preț pe nevinovăție și naivitate îngerească, pe frăgezime și sete de înțeles. „De nu vă faceți la fel cu pruncii, nici că veți intra în împărăția cerurilor”.

Copilul este o faptură biblică originară. Copilul este o faptură a vieții neîntinate, este o floare deschisă luminii, este un îndemn la simplitate și frumusețe. În el vorbește frântura de cer dată omului odată cu începutul.

Copilul este un mare dar al vieții noastre aci: aduce cu el inocența, drăgălășenia și bunătatea. Copilul îndulcește viața noastră atât de amară; fătura sa mică, cu aripi la suflet, ne dă multe învățăminte. Un scriitor a spus: zâmbetul copilului este pentru mamă ca o rugăciune pentru Dumnezeu. În preajma copilului stăruie mereu o atmosferă de lumină și frumusețe.

Când întrebările bat la porțile gândului tău împovărat și cer dezlegare, când umbrele amintirilor

alunecă pe pereții sufletului și cer o rază de soare, atunci stai de vorbă cu copiii. Aplecat asupra adâncurilor, umbli ca străbătut de fiorii unei zări virgine. Prietenii te cred nebun și lumea te arată cu degetul. În rătăcirea ta prin pajiștile unei lumi de dumnezeiesc tumult, în setea ta de înțeles și vrajă, te întâlnești doar cu copiii.

Cuvântul tău sună sec pentru cei vârstnici, dar întoarce ca pe o frunză spre soare sufletele copiilor cu ochi de mirare.